

Veien framover: Nasjonalisme eller internasjonalsisme?

Av Nora

Dette innlegget er et svar på Reidar Knutsens «Mer om det nasjonale spørsmålet».

I fortsettelsen av denne linjekampen er det særlig to viktige spørsmål som diskuteres:

Det første er spørsmålet om hvilken klasse/del av klasse som kommunistene i dag må knytte seg til og bygge sitt folkelige grunnlag på. Det dreier seg om hvem som har potensiale, under dagens forhold, til å bli en spydspiss for revolusjon, til å organisere seg for kommunisme, som klasse.

Neste spørsmål er om nasjonalismen som verktøy i imperialistiske Norge vil føre kampen for revolusjon framover eller hindre dens vekst. Vil nasjonalismen øke støtten til kommunistene og være et verktøy mot imperialismen, eller vil det stå i veien for å knytte oss nært til folket på grunn av sjåvinisme og folks negative erfaringer med norsk nasjonalisme? Vil fokuset på nasjon fremfor klassekamp sette våre interesser i bakgrunnen?

Vi har argumentert for nettopp dette.

Reidar Knutsen skriver at våre standpunkt vil svekke kommunistenes tilknytning til massene, samt svekke kampen mot imperialismen. Vi mener tvert imot at dette standpunktet knytter oss nærmere massene, og legger et bedre grunnlag for kamp mot sjåvinisme og imperialisme.

Monopolborgerskapet internasjonaliseringen arbeiderklassen

og
av

Knutsen skriver:

Det som i hele teksten fra N&E [Nora og Espen] er et underliggende problem, er premisset om at monopolborgerskapet også i dag er en nasjonal klasse. Ikke bare det. I følge N&E er den i tillegg den fremste nasjonale klasse. Hvorfor er det da denne klassen som hylte høyest og klaget over nasjonalisme i Nei til EU? Hvorfor er det da denne klassen som er den ivrigste klassen i å overføre suverenitet fra den norske staten til EU?

Mer om det nasjonale spørsmålet, Reidar Knutsen

Vi vet ikke hvorfor du tror at vi mener at monopolborgerskapet er en nasjonal klasse. Dette skrev vi:

Staten Norge og det norske monopolborgerskapet tjener på EU – arbeiderklassen og deler av småborgerskapet gjør ikke det.

Nasjonalisme i et imperialistisk land, Nora og Espen

Og videre

For monopolborgerskapet betyr EU inntektsmuligheter. De kan øke utbygginga og handel blir lettere med felles regler og lover. EU er monopolborgerskapets redskap for å øke utbygging og styrke sin posisjon. Deler av borgerskapet (innen jordbruk og fiske spesielt) frykter å utkonkurreres med fri flyt av varer fra resten av Europa.

Nasjonalisme i et imperialistisk land, Nora og Espen

Monopolborgerskapet er ikke i dag en nasjonal klasse. Monopolborgerskapet har både oppstått og vokst ved å operere internasjonalt. Men dette betyr ikke nødvendigvis at den kommunistiske kampen best gjøres i imperialistiske land ved å innta en nasjonal holdning og agitasjon. For det er ikke bare monopolborgerskapet som er internasjonalt, det er også arbeiderklassen, og det på mer enn en måte. Ikke bare er arbeiderklassen en internasjonal klasse, i betydningen en klasse som eksisterer i hele verden, over grenser og verdensdeler. Det er også slik at imperialismen internasjonalsiserer arbeiderklassen. Imperialismen fører til at arbeiderklassen i mange land i den tredje verden øker. Samtidig fører imperialismen til fattigdom, krig og underutvikling. Imperialismen river ned livsgrunnlaget for mange selvstendige bønder og småhåndverkere i hele verden. Alt dette fører til at mennesker proletariseres og også til at mennesker flykter innad i verdensdeler og til andre verdensdeler, til blant annet Europa. Norge er et av de landene folk flykter til fordi det er her penger hopper seg opp. Vi må forholde oss til denne endrede virkeligheten, nemlig at arbeiderklassen i Norge har blitt internasjonalsisert.

En god del av arbeiderklassen, spesielt den lavere delen i Norge, består av folk med opprinnelse fra andre deler i verden. Spesielt gjelder dette Oslo, som må regnes som et viktig sted i Norge å bygge en revolusjonær bevegelse. Vår oppgave er å analysere situasjonen i Norge i dag, og finne måter vi kan bygge en revolusjonær bevegelse på. Finne et grunnlag, finne folk, klasser, eller deler av klasser der erfaringene er slik at revolusjon og samfunnsomveltning er tiltrekkende. Dette er den aller viktigste oppgaven vi har framfor oss i dag. Er Reidar enig i det?

Norges rolle, (Den norske statens rolle) i verden er rollen som imperialistisk makt. Norsk nasjonalisme er prega av dette og er sjåvinistisk. Dette er meget tydelig for folk som

utsettes for denne sjåvinismen daglig. Å samle proletariatet til felles kamp mot kapitalismen er avgjørende, og da er det avgjørende at rasisme og sjåvånisme utraderes og at den politiske linja utarbeides ut ifra de faktisk forhold, som internasjonaliseringen av arbeiderklassen.

For å finne fram til hva som er den underliggende motsigelsen her, så begynner Reidar i feil ende. I stedet for å stille seg spørsmål som:

– Hvordan er situasjonen i Norge i dag, hvilke folk og prosesser er i dag viktige i Norge i prosessen vår for å finne de grupper med revolusjonært potensiale?

Så hopper han bukk over dette og begynner å snakke om at for at revolusjonen skal seire må vi samarbeide med småborgerskapet, eller må ha enhet mellom by og land. Vi er ikke i nærheten av en situasjon hvor det er på prioriteringslista. For at en kommunistisk organisasjon ikke bare skal bli et komma i verdenshistorien så må vi knytte oss til del klassen som har interesse av revolusjon, og dette er selvsagt i endring hele tiden. Vår oppgave er å finne de akkurat nå som har interesse av revolusjon. Vår oppgave er å bygge der vi er akkurat nå – slik at vi kommer til det steget, en gang i framtiden, hvor vi må alliere oss og få økt støtte fra flere klasser slik at revolusjon blir innenfor rekkevidde. Å bygge dette akkurat nå innebærer å gå fra steget der vi kun rekrutterer enkeltindivider fra alle mulige forskjellige klasser som allerede er overbevist subjektivt om revolusjon til steget der vi på en eller annen måte får fotfeste i noen type yrker, blant arbeidsledige, i noen nabolag/bydeler eller sosiale lag/klasser. Å henvende oss til alle er å henvende oss til ingen. Vi må bygge skrittvis, et trinn av gangen.

Er det slik at Reidar mener at det eksisterer en klasse, eller deler av en klasse i dag som kan rekrutteres til kommunistisk arbeid for revolusjon?

Vårt synspunkt er at det eksisterer en slik gruppe, og at denne tilhører de lavere lag i arbeiderklassen. Å avvise at

det eksisterer en slik gruppe er å avvise at det finnes grunnlag for et revolusjonært kommunistisk parti, og det er tredjeverdenisme. Reidar kritiserer tredjeverdenismen i teksten «Tredjeverdenismen – et småborgerlig avvik. (<https://www.maoisme.no/2022/01/tredjeverdenismen-et-smaborgerlig-avvik/>)) Å tro det motsatte, at det finnes et veldig stort sosialt grunnlag for revolusjon, at arbeideraristokratiet og flere kan mobiliseres på kort sikt, fører enten til eventyrpolitikk eller reformisme.

Dersom man mener at det eksisterer et sosialt grunnlag som gjør rekruttering til revolusjon mulig, så bør det være en prioritering å forstå hvem disse er, hva deres bakgrunn er, hva som preger verdensbilde og deres erfaringer og ikke minst, hvilken undertrykking de opplever i det daglige.

Det lavere laget i proletariatet består av flere deler, og igjen er ikke dette noe forsøk på å sette fram en helhetlig og ferdig analyse, dette er kun tanker, eller en slags hypotese som vi må undersøke grundigere og arbeide praktisk med.

De lavere delene av proletariatet betyr den delen av proletariatet som har alt eller bare noen av de følgende punkter:

- lav/ustabil lønn og utrygg arbeidssituasjon
- underordna posisjon på arbeidsstedet
- lav posisjon i samfunnet
- liten grad av privilegier på jobb og lite innflytelse over egen arbeidshverdag
- monotont, eller tungt arbeid fysisk eller psykisk
- lite eller ingen eiendom
- liten mulighet til sosial mobilitet
- lav utdanning
- undertrykt på grunnlag av rasisme og/eller patriarkatet

Når vi ser på hvem som tilhører de lavere delene av proletariatet i dag er poenget å se etter hvem som har lite privilegier i det nåværende imperialistiske systemet i Norge. Dermed hvem som har mest erfaring med at systemet ikke tjener

dem, og som kan tenke seg et systemskifte. Hvem har mest å vinne på revolusjon, og hvem har mest å tape?

Det inkluderer de som har blitt fratatt eller måtte reise fra sine hjem på en ganske så brutal måte. De som er underlagt en masse ekstra regler og restriksjoner på grunn av sitt fødeland. Og de som er blitt proletarisert i denne prosessen. De som blir diskriminert og som opplever rasisme. Det lavere laget av proletariatet inkluderer både flyktninger, arbeidsinnvandrere, barn av disse gruppene, og helt andre grupper.

Det er ikke bare de lavere delene av proletariatet som er aktuelle for kommunistisk organisering. Folk fra alle lag i arbeiderklassen, og folk fra småborgerskapet er aktuelle i dag, som enkeltmennesker. Småborgerskapet som klasse er veldig variert, og den nederste delen som stadig er i fare for å falle ned i proletariatet kan absolutt bli radikalisert, og det kan gå i ulike retninger. Det består også av studenter og akademikere, med ulike bakgrunner, med tid, interesse og kunnskap som kan brukes i kampen for sosialisme. Men å påstå at øvre lag av arbeiderklassen, eller småborgerskapet som klasse, kan rekrutteres til eller bli overbevist om revolusjon i Norge i dag, er vel optimistisk og virkelighetsfjernt. Alle politiske partier må ha en basis i en klasse, må representere en klasses faktiske interesser, og være nært knyttet til denne klassen for å vokse og få betydning. Selv om vi i lengden må være sterke i hele arbeiderklassen, og antakeligvis i småborgerskapet også, så er oppgaven i dag å finne og knytte oss til de lavere delene som også i dag ser behovet for revolusjon. Alternativet er «ventismen», strategien som går ut på å vente på den store krisa som gjør at flertallet i arbeiderklassen plutselig blir mottakelig for revolusjonær agitasjon.

Er Reidar uenig eller enig i dette?

Nasjonalisme i Norge – svekker det imperialismen?

N&E argumenterer utifra et underliggende prinsipp om at nasjonalisme alltid er feil i Imperialistiske land, men korrekt i undertrykte land. Jeg mener det er helt feil at det finnes noe slikt prinsipp. Når en studerer hva de kommunistiske klassikerne har skrevet på dette temaet så kommer det klart fram at hva slags stilling kommunistene tar i det nasjonale spørsmålet bestemmes av hva som tjener kampen for verdensrevolusjonen. Det er dette som er prinsippet som bør ligge til grunn når vi tar en konkret analyse av hvordan kommunister bør stille seg til det nasjonale spørsmålet i et konkret land i en konkret tid.

Mer om det nasjonale spørsmålet, Reidar Knutsen

Dette er en feilaktig fremstilling av teksten. Artikkelen argumenterer ikke for at nasjonalisme er feil i imperialistiske land men korrekt i undertrykte land basert på et abstrakt prinsipp, men heller basert på en systemisk analyse som er basert på de nåværende materielle forhold. Vi legger fram en rekke argumenter for hvorfor det er feil i denne konkrete situasjonen. I denne argumentasjon er det tydelig at vi mener at linja for nasjonalisme i Norge vil svekke den revolusjonære bevegelsen i Norge i dag.

Videre

Et spørsmål som de ikke stiller seg er f.eks. om nasjonalisme i imperialistiske land fungerer styrkende eller svekkende på imperialismen. Om imperialismen svekkes, så styrkes de revolusjonæres muligheter for revolusjon, spesielt i undertrykte land. Dette er et helt avgjørende poeng. Mye viktigere en f.eks. hva som tjener kommunistenes mulighet for vekst i et imperialistisk land på kort sikt.

Vi er ikke enige i at det som tjener kommunistenes vekst på kort sikt (altså å bygge et kommunistparti, og få røtter hos massene) er et underordna spørsmål. Det er meningsløst å ha planer om strategi på et mye senere nivå når man ikke klarer å stable på beina noe som helst av betydning. At det skal være viktigere for kommunister i imperialistiske land å jobbe for å tilrettelegge for revolusjon i den tredje verden enn å jobbe for revolusjon i eget land er tredjeverdenisme.

Det er heller ikke slik at å hindre Norge fra å delta i EU er et avgjørende slag mot imperialismen som helhet, og å bygge opp en nasjonalistisk bevegelse vil ikke nødvendigvis svekke imperialismen.

I Norge har vi Frp og Sp, som begge kjører en nasjonalistisk linje, som er imot EU. Om en allianse med slike krefter svekker EU gjør ikke det mulighetene for revolusjon nødvendigvis bedre. Det er også slik at andre imperialistmakter kan tjene på situasjonen. Det er mulig å avvise EU og FN men omfavner USA og NATO. Man kan godt argumentere for at Trump svekka NATO. Skal gode antiimperialister da støtte Trump? Nasjonalistbevegelser som har vokst fram har i mange tilfeller gjort situasjonen mye vanskeligere for revolusjon og for massene som helhet. Vi kan nevne Trump, og også

Modi og Duterte (selv om sistnevntes stat ikke kan kalles en imperialiststat). Nasjonalisme gjør ikke nødvendigvis revolusjon lettere hverken i imperialistiske land eller utbytta land, så en mekanisk analyse eller kun prinsipper fungerer ikke. I utbytta land finnes også en tendens til å tro at nasjonalistbevegelser er antiimperialistiske, og bevegelsene spiller ofte på det. En god del venstrefolk faller for denne feilen og begynner å støtte nasjonalister på høyresiden eller regelrette fascister.

Å svekke EU betyr altså ikke å svekke imperialismen som helhet. I et undertrykt land kan konsekvensene bli at i stedet for EU kommer en annen imperialistmakt og forsyner seg. Det betyr ikke at vi ikke skal jobbe imot EU, NATO, USA-imperialismen eller annen type imperialisme. Men det er bare revolusjon som vil avskaffe imperialismen. Det er heller ikke slik at nasjonalistiske bevegelser nødvendigvis er noe positivt – selv om de kan svekke noen av de imperialistiske blokkene eller stille seg periodevis eller i visse saker imot stormakter.

Dette betyr at det ikke er uviktig hvem våre allierte er, og hva konsekvensene blir utover svekking av EU. Fører linja til splittelse av arbeiderklassen i Norge (sjåvinisme), fører det til styrking av USA og NATOs posisjon i Norge? Fører det til vekst blant høyreekstreme/nazister? Fører det til at vi overser oppgaven med å bygge tillitt blant de lavere proletarer? Vi må alltid vurdere situasjonen her og nå.

Vil nasjonalisme føre kampen for kommunisme framover?

Hvis vi stiller oss spørsmålet: Hva er den viktigste oppgaven for oss som er kommunister i Norge i dag så er svaret

- Bygge et forbund og etter hvert et kommunistparti
- Bygge røtter blant de dypeste massene
- Bygge masseorganisasjoner mot undertrykking og for klassekamp. Under dette punktet vil kamp mot EU være aktuelt. Videre blir spørsmålet da om nasjonale paroler er en bra måte å føre kampen på.

Angående Stalin

Men årsaken til at Stalin hadde en annen linje i dette spørsmålet i 1952 enn han hadde i 1913 var ikke på grunn av avvik fra marxismen i 1952, men på grunn av at han som en god marxist baserte seg på en konkret analyse av den konkrete situasjonen, og så at det som tjente den revolusjonære kampen

i 1952 var en annen linje i dette spørsmålet en det som tjente denne kampen i 1913.

Mer om det nasjonale spørsmålet, Reidar Knutsen

For å gjøre en vurdering av hvorvidt hans politikk var riktig så trenger vi mer informasjon enn dette. Vi trenger å vite hvem som var disse søsterpartiene som var til stedet. Vi trenger å vite hvordan denne linja ble satt ut i livet og hvordan den fungerte de ulike stedene/landene. Vi vet at Stalin i større og større grad kjørte en linje som tjente Sovjetunionens nasjonale interesser, noe som ofte ble framstilt som det internasjonale proletariatets interesser. Vi vet at framfor masselinje ble det stolt på ledere i stat og byråkrati. Vi har ikke på nåværende tidspunkt kunnskapen som er nødvendig for å vurdere dette spørsmålet, og dermed om Stalins standpunkt i 1952 var riktig eller ikke. Om du mener det er unnvikende, er det din rett. Vi anser det som et oppriktig og ydmykt standpunkt. Det er kunnskap vi absolutt ønsker velkommen, samtidig som vi anser analysen i Norge i dag som viktigere enn analysen av Sovjet i 1953.

Det er for øvrig ingen uenighet om at imperialiststater som blir okkupert kan bruke nasjonale paroler, enten det er Norge eller Frankrike som blir okkupert. Uenigheten går på om det er formålstjenlig å bruke nasjonale paroler i imperialistiske stater som ikke på noen måte er under okkupasjon, som Norge i dag. Dette må alltid vurderes og det er heller ikke nødvendigvis sånn at i ethvert land under okkupasjon er nasjonale paroler det beste for kommunistene å ta i bruk.

Må vi henvende oss til en minoritet?

N&E går så over til nettopp å beskrive «situasjonen i dag».

Her beskriver de helt korrekt hvordan folk fra fattige land søker seg til imperialistiske land, hvor de møter «alle mulige former for rasisme og diskriminering». Videre skriver N&E at «De må regnes som de dypeste massene, som vi må henvende oss til og ha dype røtter i». Der er jeg ikke 100% enig. Jeg vil heller si at de må regnes som en del av de dypeste massene. Om vi begrenser «de dypeste massene» til å kun omfatte denne gruppa, så reduserer vi de dypeste massene til en liten minoritet i landet^[5].

Mer om det nasjonale spørsmålet, Reidar Knutsen

Vi har ingen motsigelse mot å kalle de en del av de dypeste massene. Det gjør vi også i teksten

Det er viktig at kommunister bygger sterke bånd og tillitt hos de lavere lag i proletariatet, og mange av disse er selv offer for både imperialismens herjinger og rasisme.

Nasjonalisme i imperialistiske land: Nora og Espen

Det er flere deler av de dypeste massene, men denne gruppen er en viktig del av den av flere årsaker

1. De har på grunn av imperialismen mistet sine hjem, med alt det innebærer. De er derfor frarøva (i betydning av de har mista både eiendommen og den geografiske tilhørigheten til hjemlandet sitt), som er et av kjennetegna på det moderne proletariatet som Kenny Lake beskriver.
2. De er som regel i en proletariseringssprosess eller de har blitt proletarisert på en brutal måte
3. De opplever alle mulige former for undertrykking og diskriminering
4. De har lite eiendom, og stiller svakt det kapitalistiske systemet enten det gjelder å leie eller kjøpe eiendom, skaffe sertifikat/bil eller ta utdanning. De har langt

mindre sosial mobilitet og mulighet til å gjøre livet lettere enn mange andre grupper.

5. De har virkelig mye å vinne på revolusjon og lite å tape

At de er en minoritet i landet er helt sant. De er likevel en ganske betydelig minoritet. Hvis vi kan snakke om å bygge en revolusjonær bevegelse i Norge så vil vi definitivt snakke om å bygge en revolusjonær bevegelse i de proletære delene av landet. I Oslo så vil dette bety i på østkanten, altså Groruddalen, Oslo sentrum øst, Søndre Nordstrand, og også lommer i de andre bydeler. I Oslo er innvandrerbefolkningen 33,7

prosent. ((<https://www.oslo.kommune.no/statistikk/befolkning/landbakgrunn/#gref>)) I flere bydeler opp mot 50 %. De bydelene med færrest har likevel 18 %. Det totale antallet er 235 223 personer, hvorav de med svensk bakgrunn er 11 694. Totalt er ca. 90 000 fra Europa og USA (ikke beregnet med Tyrkia). ((<https://statistikkbanken.oslo.kommune.no/webview/index.jsp?catalog=http%3A%2F%2Fstatistikkbanken.oslo.kommune.no%3A80%2Fobj%2FfCatalog%2FCatalog51&submode=catalog&mode=documentation&top=yes>)) Da er det selvfølgelig heller ikke slik at europeiske innvandrere ikke er aktuelle for revolusjonær organisering. Også europeiske innvandrere opplever rasisme og mange har mindre eiendom og lavere grad av sosial mobilitet, ustabile arbeidsplasser og så videre.

Postens pakketerminal på Alna.

Det må også sies at de dypeste massene er en minoritet i landet, uansett hvordan en snur og vender på det.

Og det at vi i dag henvender oss til de dypeste massene betyr ikke at vi ikke bryr oss om eller ikke vil ha med resten av arbeiderklassen. Det er også slik at de som rammes av nasjonal sjåvinisme er en langt større gruppe en det laveste laget i proletariatet. Det er folk i alle klasser, det er folk fra Europa og fra utenfor Europa.

Reidar spør hvorfor å reise flagget til undertrykkernasjonene ikke er den rette måten å henvende seg til flyktninger eller de dypeste massene på. Vi svarer utfyllende på det her:

Å vaie det norske flagget er å vaie flagget til den norske imperialistiske staten, okkupant i Afghanistan, Libya, ansvarlig for blant annet ran av ressurser og miljøødeleggelser i mange land. Vi ønsker ikke å gå under det dette flagget symboliserer. Vi kan ikke bare bestemme oss for at flagget har en annen betydning, en progressiv betydning,

at flagget betyr rettigheter til arbeidere, antirasisme, opprør eller revolusjon. Flagget har en historisk og nåtidig konkret betydning. Flagget er innført av herskerne og feirer deres makt. Det at det norske folk og den norske stat er to forskjellige ting er sant, men flagget representerer staten og hvem som har makta.

At herskerne har klart å oppnå stor oppslutning rundt disse symbolene er sant, men det betyr ikke at disse symbolene kan videreføres av revolusjonære. Dette vises ofte i revolusjoner ved at flagget og nasjonalsangen endres, og i mange tilfeller også navnet på landet. Eksempler på dette så vi i Sovjet, Kina, Zimbabwe, Vietnam og veldig mange andre land. Kanskje de fleste land det har vært revolusjoner i.

Vi ser det også i norsk historie, da arbeiderbevegelsen og klassekampen stod sterkt var 1. mai og røde flagg stort, men etter hvert som borgerskapet har økt sitt hegemoni har 17. mai og det norske flagget blitt viktigere og viktigere mens 1. mai har krympet i betydning, det samme har det røde flagget. Som flagg på 1. mai bruker de fleste nå det norske flagget, og de feirer den norske staten og det norske sosialdemokratiet – den norske modellen. Det representerer systemet i Norge, imperialiststaten Norge og den sosialdemokratiske samarbeidsmodellen.

Imperialismen skapte arbeideraristokratiet, som tok makta over sosialdemokratiet og gjorde hele bevegelsen lojal til staten og systemet. Patriotismen appellerer til dette småborgerlige sjiktet i arbeiderklassen. I ser det også i norsk historie, da arbeiderbevegelsen og klassekampen stod sterkt var 1. mai og røde flagg stort, men etter hvert som borgerskapet har økt sitt hegemoni har 17. mai og det norske flagget blitt viktigere og viktigere mens 1. mai har krympet i betydning, det samme har det røde flagget. Som flagg på 1. mai bruker de fleste nå det norske flagget, og de feirer den norske staten og det norske sosialdemokratiet – den norske modellen. Det representerer systemet i Norge,

imperialiststaten Norge og den sosialdemokratiske samarbeidsmodellen.

Imperialismen skapte arbeideraristokratiet, som tok makta over sosialdemokratiet og gjorde hele bevegelsen lojal til staten og systemet. Patriotismen appellerer til dette småborgerlige sjiktet i arbeiderklassen.

Nasjonalisme i et imperialistisk land, Nora og Espen

Norsk nasjonalisme og det norske flagget har blitt knytta sammen med sosialdemokratiet og klassekompromisset. Tiden da det norske flagget symboliserte den borgerlig-demokratiske revolusjonen (1815-1905) og nasjonal frigjøringskamp mot fascistisk okkupasjon (1940-1945) er forbi. Til og med «ute i verden» knytter folk Norge og det norske flagget til sosialdemokrati og klassekompromiss. Det progressive innholdet som flagget har hatt, er for lengst bytta ut med den konservative rollen.

Folk med alle mulige hudfarger er norske. Men hvorfor skal dette bety at vi må heise flagget til den imperialistiske norske staten?

Antiimperialister og antirasister i alle farger ser og lærer hva den norske staten står bak, og hvorfor vi ikke vil heise det norske flagget som vårt symbol.

Mange innvandrere er en del av den norske nasjonen. Og mange ønsker ikke å være det. Media framhever selvsagt hele tiden de som ønsker å være det som passer som hånd i hanske med nasjonalistenes syn på hvordan en utlending i Norge bør oppføre seg. Og det er et massivt press på at alle burde være norske, fordi det norske har høyere verdi i dette landet. «Integrering» er som regel synonymt med «assimilering», og denne «integreringa» er styrt og administrert av behovene til den borgerlige staten. Hvordan kan vi da hevde at en «inkluderende norsk nasjonalisme» gjør forholda bedre for den revolusjonære bevegelsen? Er det ikke

tvert imot sånn at assimileringa har til hensikt å stilne all opposisjon hos innvandraroletariatet, og få de inn under de «trygge vingene» til den borgerlige staten? I hvilke andre sammenhenger ville en hevde at behovene til den borgerlige staten samsvarer med behovene til den revolusjonære, internasjonale kommunistiske bevegelsen?

Mange flyktninger og innvandrere opplever mye rasisme basert på at det norske har høyere verdi og deres egen kultur og bakgrunn og religion nedvurderes og rangeres som mindreverdige. Dette fører naturlig nok til en del motstand og misnøye med norsk nasjonalisme. Å ikke se dette er å overse undertrykkinga i Norge, og det er å overse de konkrete forholdene som vi trenger å forstå for å bygge et kommunistparti. Dette handler ikke om å nekte noen å være norske, det handler om at det ikke er viktig for oss om folk er norske eller ikke. Det er ikke det som samles folk i vår bevegelse og det er ikke det vi bygger bevegelsen vår på. Tvert imot ser vi statens overgrep og vi ser undertrykkinga, og vi vil bekjempe det.

Våre erfaringer med denne misnøyen er nok noe av årsaken til at vi har en motsigelse her. Er Reidar enig i at denne misnøyen eksisterer?

Selv om man ikke selv har sett misnøyen, så er det mange eksempler fra media på dette. Nå nylig representert i debatten på NRK tirsdag 8. februar (<https://tv.nrk.no/serie/debatten/202202/NNFA51020822/avspiller>), i en debatt mellom Fawad Ahsraf og Abid Raja, og diverse kommentarer etter dette. Det er tydelig at mange føler at de ikke lenger vil presse seg inn i «norsk»-begrepet. Likevel tviholder Abid på at det må de, fordi det er det moralsk korrekte, og det de har interesse av til syvende og sist. Som en del av borgerskapet strever Raja likevel med å bli godtatt. Han ønsker derfor at for at han skal bli godtatt som norsk, må alle innvandrere og barn av innvandrere gjøre sitt beste for å tilfredsstille hvite nordmenn. Dette har de interesse av, fordi strever alle hardt nok for dette vil de

til slutt bli «godtatt». Ikke langt fra Reidars linje, vi må overbevise folk om at de har interesse av å være norske. Forskjellen er at Reidar hevder dette er nødvendig for å kjempe mot EU, noe som på mange måter framstår som et dårligere og mer far-out argument enn Raja sin posisjon. Det er de som går imot denne tvangsintegreringen og assimileringen som er opprørske, som på grunn av sine erfaringer med undertrykking avviser norskheten og nasjonalismen, de som tør å si ifra og ta standpunkt på grunn av undertrykking som er de mest radikale.

Denne motsigelsen om nasjonalisme i kulturen er et resultat av imperialismen. Det er nemlig ikke bare monopolborgerskapet som er internasjonal, det er også arbeiderklassen. Jo høyere du klatrer i det sosiale hierarkiet i Norge, jo mer vil du måtte knytte deg til eller i alle fall framstå som om du identifiserer deg som norsk. For Abid Raja er det en trussel at enkelte ikke gjør dette. Hans posisjon er avhengig av at han blir regna som en god nordmann, noe han har jobba hardt for. Andre vil aksepteres som de er, en posisjon som handler om likeverd og rettferdighet. Vi som internasjonister bør stå på den siden. EU kan vi kjempe mot uten å fronte norsk nasjonalisme.

Den samiske nasjonen

En nasjonalstat kan grunnlegges delvis på en undertrykt minoritets område. Men en nasjon kan aldri grunnlegges på bekostning av en annen nasjon på samme måte.

Mer om det nasjonale spørsmålet, Reidar Knutsen

Nå er det faktisk slik at med en aggressiv fornorskningspolitikk så har en rekke samer blitt fornorska, og dermed blitt en del av den norske nasjonen på bekostning av den samiske. Dette med bruk av tvang, press, rasisme. Til slutt har mange samer gitt opp sin nasjonale tilknytning til

det samiske. Tilslutningen til den norske nasjonen har altså vokst direkte på bekostning av den samiske. Det er jo slik at ideologien er overbygningen til det materielle. Nasjonalismen er nasjonens overbygning. Og når den bygger materielt sett på samisk territorium får det den ideologiske konsekvensen at det også ideologisk sett bygger på dette. Praksis er i samsvar med dette. Her ligger kanskje en viktig uenighet: vi mener at nasjonalismen er i samsvar med det materielle grunnlaget – med imperialismen. Vi mener at vi ikke kan løsrive overbygningen fra praksis i den grad Reidar mener. Vi mener at vi kan bygge en annen ideologisk overbygning enn den kapitalistiske selvsagt, basert på de som materielt sett ikke har interesse av kapitalismen. Der er det mulighet for en annen overbygning over en annen materiell virkelighet. Denne kan vokse og ta mer plass etter hvert.

Samler norsk nasjonalisme massene mot eliten?

Hvorfor skal vi ikke bruke den nasjonale patriotismen for å sveise massene sammen mot eliten, når dette objektivt tjener interessene til proletariatet og øvrige deler av massene?

Mer om det nasjonale spørsmålet, Reidar Knutsen

Og videre:

Men her bommer de totalt. Nasjonale paroler er et middel for å bygge rød makt, og øke motsigelsen mellom monopolborgerskapet og folket. Ved å nekte å bruke dette middelet, så vil vi svekke den røde makten.

Mer om det nasjonale spørsmålet, Reidar Knutsen

Fordi det er ikke så enkelt som at nasjonal patriotisme tjener proletariatet og svekker imperialismen. Vi er ikke enige i at

dette er et godt middel for å øke rød makt. Det er ingen nødvendig sammenheng som tilsier at å ikke bruke dette middelet vil svekke den røde makten, det er helt og fullstendig avhengig av forholdene og hvordan man bygger bevegelsen. I Norge i dag er «norskhet» en seriøs motsigelse blant norsk ungdom med innvandrerbakgrunn og blant norske proletarer. Det har blitt skrevet om utallige ganger i media og er en problemstilling de fleste er kjent med. Rasismen som splitter folket er ikke kun en rasisme som ser ned på og ekskluderer de som ikke er hvite eller «norske» som rasistene sier. Det er også en rasisme som trekker folk inn i det norske basert på at det norske er best og har høyest verdi. Det er en imperialistisk nasjonalisme, som trekker folk av alle hudfarger til å akseptere systemet. Det er en rasisme som aksepterer folk med ulik hudfarge og religion, så lenge de underlegger seg alle norske regler og verdier. Det er også en rasisme som egentlig setter hvite først, ved at de hvite får definere alle verdier og sette alle premisser for hva som er bra i hele verden. «Løsningen» på rasismen, ved å dra alle i Norge inn under «norsk» begrepet for deretter å fronte en nasjonalisme er ikke en god løsning. Det er en løsning som overser alle motsigelsene i stedet for å lære av de.

Her setter de opp et kunstig skille mellom nasjonen og motsigelsene i kapitalismen. Poenget er jo nettopp at det er motsigelser i kapitalismen som fører til at nasjonen er blitt et fengsel for monopolborgerskapet. De vil rive ned dette fengselet for å frigjøre seg slik at de kan drive med mer utplyndring av massene i inn og utland. Skal vi ikke peke på dette faktum, og gjøre massene bevist på dette? Hva blir den logiske konklusjonen mht. massene interesser utifra dette faktum? Skal ikke kommunistene spille en rolle utifra denne klassemotsigelsen? Vil virkelig N&E at vi skal stille oss på samme side som monopolborgerskapet i det nasjonale spørsmålet?

Mer om det nasjonale spørsmålet, Reidar Knutsen

Jo, vi skal gjøre massene bevisst på dette. Bevisst på at borgerskapets interesser står i motstrid med interessene til folkemassene i alle land. Og vi skal gjøre det med hensyn til forholdene i dag for undertrykte folk i Norge og verden, og vi skal gjøre det på en måte som ikke støter vekk men trekker til oss proletariatet og spesielt de dypeste delene. Det er ikke et mål å trekke til oss de delene som faktisk er sjåvinistiske og uenige med oss, bare fordi vi da får mer støtte mot EU. Det vil sabotere kampen vår både på kort og lang sikt. Hvordan er vi på samme side som monopolborgerskapet?

«Nasjonalismen er borgerskapets verktøy til nettopp å fordekke motsigelsene og skape en enhet mellom klassene.»^[12]

Nasjonalisme i et imperialistisk land, Nora og Espen

Om dette skriver Reidar:

Dette er en påstand som har gått ut på dato. Denne påstanden var rett før andre verdenskrig, men er feil idag – iallefall her i Norge. Vi kan ikke ta utgangspunkt i teorier skrevet for en virkelighet som ikke lengre eksisterer. Når terrenget er endret, så må vi endre kartet. Ikke motsatt.

Mer om det nasjonale spørsmålet, Reidar Knutsen

Rent faktisk så fungerer nasjonalismen slik i dag, eksempler hadde vi i forrige tekst, som

Mantraet om at alt er så bra i Norge og at vi er så heldige som bor i Norge brukes for å ugyldiggjøre folks erfaring med undertrykking og vanskeligheter.

Nasjonalismen fungerer ideologisk samlende for den borgerlige staten. Styresettet her betegnes som norsk, den norske politiske modellen, den norske velferdsstaten, og folk som ikke støtter opp om denne modellen ses på som «fremmede».

Nasjonalismen fungerer som en legitimering av norske imperialistiske interesser og som smører av dette. Siden nordmenn er så gode, og dette gjelder også politikerne, så er det nordmenn og norske selskaper og den norske staten gjør i andre land, noe de gjør av god intensjon og for å hjelpe andre. «Norske interesser» i betydningen den borgerlige statens interesser anses som i alles interesse.

Nasjonalisme i et imperialistisk land, Nora og Espen

Er Reiar uenig i noe av dette?

AKP og likvidering av det klasseperspektivet

Før EU kampen på 1990-tallet så var allerede det kommunistiske perspektivet likvidert i AKP. Det er følgelig helt umulig at det ble likvidert på nytt under EU kampen. Denne deterministiske lærdommen N&E her prøver å trekke ut av dette (fokus på nasjon fører til tap av det kommunistiske perspektivet), kan vi følgelig helt og fullt forkaste. Både utifra et filosofisk ståsted (determinisme er ikke marxisme), og fordi denne virkelighetsbeskrivelsen ikke stemmer med fakta.

Mer om det nasjonale spørsmålet, Reidar Knutsen

Nei, det er absolutt ikke umulig at det ble likvidert på nytt. Verden er ikke i stillstand, hele tiden utvikler motsigelser seg, hele tiden tas det valg om å hvilke perspektiver en skal fronte og hvordan. Flere ting kan trekke i samme retning. AKP kunne utviklet klasseperspektivet. De hadde et klasseperspektiv som de i økende grad fjernet fra paroler og synsfelt, fordi den nasjonale kampen tok overhånd. Dette er ikke en deterministisk analyse av typen «å fokusere på nasjon

vil alltid føre til tap av det kommunistiske perspektivet.» Det er bare helt faktisk slik at fokuset på det nasjonale gjorde at fokuset på klassekamp og revolusjon ble trent vekk eller ikke kom fram.

Dette handler ikke bare om AKP, men utviklinga av reformisme i den kommunistiske bevegelsen som helhet i Norge. AKP var selvsagt en ledende faktor, men dette skifte har fremdeles betydning i dag selv om AKP er lagt ned. For eksempel i din analyse, i analysen til NKP, mer flere. Skifte gjør at å bygge tillitt med massene slik at vi faktisk kan få et massegrunnlag for kommunistpartiet settes til side til fordel for reformisme, kamp mot EU, å trekke til seg andre klasser osv. Man ser dette også i din egen argumentasjon for at kampen mot EU var betydningsfull for å gjøre kampen for revolusjon enklere. Da lurer vi på hvor mange andre reformer du mener gjør kampen for revolusjon enklere i Norge, på tross av at det har betydd at folk har lagt fra seg oppbygginga av det kommunistiske partiet.

Jeg er dessuten helt uenig i det reaksjonære prosjektet til Steigan, og ønsker derfor ikke å bli slått i hartkorn med Steigan. Antagelig omtrent like lite som N&E ønsker å bli slått i hartkorn med hvordan den antinasjonale holdningen til Håkon Meyer gjorde at han gikk fra å være kommunist/trotskyist til å bli landsforæder og medlem i NS under 2. v. krig.

Mer om det nasjonale spørsmålet, Reidar Knutsen

Dersom du mener at linja som argumenteres for her er av samme type linje som Håkon Meyer, bør du absolutt løfte det fram i lyset. På samme måte burde vi peke på likeheter dersom vi mener det er det mellom din og Pål Steigan sin linje.

N&E stiller spørsmålet om hvorfor «det er overordna strategi å jobbe mot at Norge blir med i EU». Overordna over hva? Er det overordna kampen for kommunismen? Sjølsagt ikke. Er det en overordna viktig del av kampen for å svekke den europeiske

imperialismen for norske kommunister? Ja, så absolutt.

Mer om det nasjonale spørsmålet, Reidar Knutsen

Ordet overordna betyr at det er viktigere betydning enn noe annet, en høyere betydning, at det blir prioritert eller kommer først.

Dersom vi er enige i at å bygge kommunistpartiet, regner jeg med at vi er enige i at det betyr å bygge en massebase blant den lavere delen av proletariatet? Eller hvor mener du vår massebase i dag er?

Populisme

Jeg undrer meg virkelig på hvordan N&E kan mene at det å trekke småborgerskapet til proletariatet «saboterer den langvarige kampen». Hvor har det skjedd en sosialistisk revolusjon, uten at det var en allianse mellom proletariatet og store deler av småborgerskapet? Er det ikke tvertimot monopolborgerskapet som konstant prøver å slå en kile mellom småborgerskapet og proletariatet som en del av sin splitt og hersk strategi?

Mer om det nasjonale spørsmålet, Reidar Knutsen

Det er ikke å trekke småborgerskapet til proletariatet som saboterer. Det er å lage en linje som støter fra oss de dypeste massene for å tilfredsstille småborgere som saboterer det revolusjonære prosjektet. Selvsagt trenger vi småborgerskapet på vår side, i alle fall deler av det. Men vi kan ikke hoppe over de ti første trinnene i oppbygginga av en bevegelse. Og vi kan ikke la i stikken de som har mest interesse av revolusjon for at stryke nasjonalister etter hårene.

Som kommunister kan vi uansett ikke legge populisme til grunn for den revolusjonære strategien. Om proletariatet objektivt

har interesser av forsvar for nasjonalstaten, så må vi overbevise de som ikke innser dette, framfor å støte fra oss de delene av proletariatet som har en korrekt oppfattelse av dette spørsmålet ved å agitere for en dårlig linje av populistiske årsaker.

Mer om det nasjonale spørsmålet, Reidar Knutsen

Det virker som om Reidar ønsker en populisme (alle slags argumenter folk kan være enig i, «uansett hvilke vi liker best») når det gjelder nasjonalisme, men avviser flyktningers erfaringer med imperialisme, rasisme og følgende negativ innstilling til norsk nasjonalisme som «populisme». Vi er uenig i at dette er populisme, og mener at å forstå undertrykkinga i dag og å lage politikk basert på det vil knytte kommunistene og massene sammen.

Å bruke begrepet forsvar av nasjonalstaten gir inntrykk av at staten er under angrep. Og i så fall, hvem er det som angriper den? Proletariatet har interesse av å holde Norge utenfor EU. Monopolborgerskapet har interesse av å få Norge inn i EU. Vi kan organisere motstand mot dette. Det er likevel et underordna spørsmål for en revolusjonær organisering i dag.

Vi kan godt overbevise om at proletariatet har interesse av at Norge blir utenfor EU. Men at kommunistene skal måtte fokusere på en nasjonalistisk agitering, stikk i strid med interessene til folk som undertrykkes av norsk nasjonalisme, er noe annet. Å lytte til undertrykte folk, og ta med oss den erfaringen når vi arbeider politisk er ikke populisme, det er god masselinje.

Har nasjonalisme i Norge en slagside?

Ja, denne slagside har N&E enda til gode å klargjøre. Så langt er min oppfatning at ingen av argumentene for dette som

N&E har framført har vært holdbare. (slagsida til nasjonalismen – N&Es merknad)

Mer om det nasjonale spørsmålet, Reidar Knutsen

Det kommer ann på hva som er viktig. Er det viktig om nasjonalistisk linje fører til mer nasjonalisme, på bekostning av gruppene som ikke er norske eller hvite? Er det viktig om nasjonalismen fører til splid mellom norske proletarer og andre? Er det viktig om nasjonalismen påvirker kommunistene i sjåvinistisk retning, og står i veien for at vi får tatt ordentlige oppgjør med sjåvinisme? Er det viktig om den nasjonalistiske linja overser erfaringene til de som opplever rasisme, og gjør det vanskelig for oss å knytte oss til proletariatet? Er det viktig om nasjonal agitasjon presser vekk sårt tiltrengt klassebasert agitasjon?

Mener Reidar virkelig at han ikke kan se noen slagsider ved å bruke nasjonalisme i oppbygginga av bevegelsen? Det er helt enkelt og greit – ingen problemer involvert i dette?

Hvis det er problemer og utfordringer i dette, kan du beskrive disse, hvordan de har blitt løst tidligere og hvordan du ser for deg at de skal bli løst i framtiden?

Er innvandrerprouletariatet viktig?

For det første: Ikke alle i det lavere proletariatet i Norge er rammet av imperialisme og rasisme. Folk på bunnen i det norske samfunnet har forskjellig bakgrunn. Ikke alle er flyktninger fra utbytta land. Hvor stor prosentandel av denne gruppen som har innvandrerbakgrunn oppgir ikke N&E. Jeg har ikke selv heller tall på dette. I følge en undersøkelse fra SSB i 2016 så har mellom 25-30% av innvandrerbefolkningen vedvarende lavinntekt, mens tall for den øvrige befolkningen er 8-9%^[22]. Når vi vet at innvandrerbefolkningen utgjør 18,5%, og at store deler av denne er fra imperialistiske land

som Sverige, så er det klart at denne delen av det lavere proletariatet som N&E skriver om er et klart mindretall av denne gruppen.

Er det da slik at N&E mener at vår strategi for revolusjon utelukkende skal fokusere på en minoritet innenfor den laveste delen av proletariatet? En annen sak er dessuten hvor stor del av denne minoriteten som blir frastøtt av nasjonal agitasjon. Objektivt er de en del av denne nasjonen og har objektivt interesse av at Norge ikke overfører suverenitet til EU.

Mer om det nasjonale spørsmålet, Reidar Knutsen

Vi er enige i at folk i den lavere delen av proletariatet har ulik bakgrunn, og vi mener heller ikke at vi kun skal fokusere på denne delen. Vi har ingen ferdige tall på hvor stor del av den lavere delen av proletariatet som er innvandrere eller flyktninger. Vi har lengre opp skrevet litt om andelen i Oslo med innvandrerbakgrunn. Det er utvilsomt slik at innvandrere og flyktninger av ulike typer er en stor del av proletariatet og den lavere delen av proletariatet i Norge. Den lavere delen av proletariatet som helhet er en minoritet i Norge. Det betyr ikke at vi skal se bort fra denne gruppen, eller at den ikke er viktig. Som tidligere vist er innvandringsbefolkningen rundt 50 % av befolkningen i de områdene man kan anse som de viktigste for revolusjonen i hovedstaden i Norge. Det er heller ikke slik at en må ha vedvarende lavinntekt hele livet for å være en del av det lavere laget i proletariatet i en tid. Proletarisering er en prosess, ikke noe stillestående og evig.

Uenigheten her på om denne delen blir frastøtt av nasjonal agitasjon er reell. Vi mener at mange blir det, og det er bygget på erfaringa vi har med de politisk bevisste delene som vi har vær i kontakt med. Vår erfaring er at jo mindre politisk bevisst, jo mindre revolusjonær – jo mer pro

kapitalistisk, pro imperialistisk medlemmer i denne gruppa er, jo mer åpne er de for norsk nasjonalisme. Det gjelder for øvrig ikke bare denne gruppa.

Videre er det slik at selv om disse har objektiv interesse av at Norge forblir utenfor EU så er det ingen automatikk i at de dermed har objektiv interesse av at det benyttes nasjonale paroler i denne kampen. Et fokus på demokrati, makt og klasse er et alternativ som er langt mer fruktbart for oss som revolusjonære og for denne gruppa.

Linja for klassesamarbeid og nasjonalisme i imperialistiske land er likvidatorisk og står i veien for en viktig jobb vi må gjøre i den konkrete situasjonen vi er i dag, å bygge røtter i den delen av befolkningen som er blitt fordrevet og proletarisert og miljøene rundt disse.

Dette er dog ikke det eneste argumentet mot å bruke nasjonalismen. Vi lister her opp i ikke-prioritert rekkefølge:

- Linja for nasjonalistiske paroler og propaganda øker sjåvinismen og tildekker klassespørsmålet framfor å avsløre det. Det setter Norge som nasjon som offer, når den egentlige motsigelsen er at store deler av proletariatet og småborgerskapets interesser står i motstrid med monopolborgerskapet. Det samme med deler av det nasjonale borgerskapet. Her er det to linjer – linje for klassesamarbeid med borgerskapet, for «nasjonens» interesser. Eller linja for å bygge det kommunistiske perspektivet hos proletariatet og i andre rekke, et samarbeid med småborgerskapet. Hovedmålet med sistnevnte linje er å bygge det revolusjonære partiet. Å vinne kampen mot EU er underordnet dette. Det vil si at vår viktigste oppgave er å styrke partiet, klassemotsigelsen og bevisstheten om dette, og påvirke retningen av dette mot systemet – for revolusjon. Står vi styrket i dette etter en eventuell kamp mot EU, så er det det primære.
- Linja for nasjonalisme i Norge er en linje for å omfavne

den norske staten sine symboler, en stat, med tilhørende symboler, som er imperialistisk

- Sammenfatningen mellom sjåvinismen/rasisme og imperialismen frastøter både medlemmer av den lavere delen av proletariatet som har flyktningbakgrunn, og andre.
- Det materielle og overbygningen hører sammen. Imperialiststaten Norge har derfor en imperialistisk nasjonalisme. Det betyr ikke at alle deler av norsk kultur er sjåvinistisk. Men Norge er en imperialistisk stat, og den norske nasjonalismen er imperialistisk. Nasjonalismen er jo nettopp den ideologiske grunnlaget for å grunnlegge en egen stat og for å forsvare statens interesser. I dette tilfelle imperialistiske interesser. Det norske flagget representerer norske styrker i Libya, i Afghanistan, og det representerer imperialistisk utbytting i svært mange land.

N&E framstiller det som om nasjonalisme automatisk tilslører klassemotsigelsen. Men det er slett ingen automatikk i dette. Objektivt er det slik kampen om EU er en klassekamp, hvor det blir tydeliggjort hvilke klasser som er venner og hvilke som er fiender. De som står imot EU er proletariatet og de delene av småborgerskapet som må vinnes over for revolusjon. «Nasjonalisme» i denne sammenheng er derfor ikke tilslørende, men tvert imot avslørende.

Mer om det nasjonale spørsmålet, Reidar Knutsen

Artikkelen gikk igjennom hvordan dette i praksis skjer i Norge i dag. Men ja, det er en viss automatikk i det. Nasjonalisme handler tross alt om nasjonens samlede interesser, i den grad den har det. Kamp mot EU derimot trenger ikke å tilsløre klassemotsigelsen, tvert imot bør den avsløre klassemotsigelsene.

Det er riktig at dette objektivt sett er klassekamp, og det å

avsløre dette er avgjørende for oss. Å fokusere på nasjonale paroler vil derimot sette i forsete at Norge er et land «under angrep» som «mister sjølråderetten» ol, noe som naturlig nok fører til at klassekampen kommer i andre rekke. Når parolene er «forsvar norsk sjølråderett» så er ikke det avslørende for klassemotsigelsene, tvert imot.

Når vi skal vinne folk over på vår side, så kan vi ikke bare fokusere på de poengene vi selv liker best. Vi må få fram alle argumentene, slik at folk som vektlegger andre argumenter enn oss vinnes over på vår side.

Mer om det nasjonale spørsmålet, Reidar Knutsen

Vi kan vel ikke fokusere på poenger vi selv ikke er enige i eller som vi mener har negativ påvirkning på de kampene vi skal kjempe? Det høres ut som i beste fall hverdagslivsperspektivet, i verste fall opportunisme.

Det finnes både rasisme og sjåvinisme blant de norske massene. Dette er et faktum vi må ta på alvor, og som må bekjempes. Men vi bekjemper ikke dette med å vise forakt for det norske folket

Mer om det nasjonale spørsmålet, Reidar Knutsen

Kan du beskrive hvordan du mener at vi viser forakt mot det norske folket?

Å stille de riktige spørsmålene

*Jeg vil stille N&E følgende spørsmål for å komme til sakens kjerne: **Må** nasjonale paroler og nasjonal agitasjon:*

- 1. Dekke over undertrykking*
- 2. Tilsløre sjåvinisme*
- 3. Spre sjåvinisme*

Dette er helt feil spørsmål å stille. Det viktige spørsmålet er ikke om nasjonale paroler i alle tilfeller og alle situasjoner alltid dekker over undertrykking (MÅ). Det viktige er at det er det det i all hovedsak gjør i Norge i dag og at det ikke tjener kampen vår der vi er. De viktige spørsmålene er følgende

1. Hva er veien videre for å bygge kommunistpartiet? Hva er de neste skrittene, og hva er det viktig at vi får på plass for å ta disse skrittene?
2. Hvordan skal vi bygge en massebase blant de dypeste delene av proletariatet i dag?
3. Hva tilsier våre erfaringer med dette fra tidligere? Hva kan vi lære av de?

Å spørre om nasjonale paroler KAN tjene disse formålene er en meningsløst filosofisk debatt dersom den ikke tar utgangspunkt i de konkrete forholdene vi står i nå.

Den politiske situasjonen i Norge er prega av disse tre grunnleggende motsigelsene:

1. Mellom proletariatet (generelt) og borgerskapet (spesielt monopolborgerskapet). I Norge er dette hovedmotsigelsen
2. Mellom norsk imperialisme og massene i de undertrykte landa
3. Mellom den Euro-Amerikanske imperialistiske blokken på den ene siden, og den russiske imperialismen på den andre. Denne motsigelsen påvirker den politiske situasjonen i Norge, men er ikke hovedmotsigelsen hverken i Norge eller i verden *i dag*.

Hovedmotsigelsen er *ikke* mellom den norske nasjonen (undertrykt) og EU (undertrykker). Kampen mot norsk EU-medlemskap er derfor ikke den strategisk viktigste oppgaven akkurat nå. Den strategisk viktigste oppgaven

er å bygge enhet mellom kampen det norske proletariatet fører, og kampen som massene i den tredje verden fører. Den norske imperialismen er den felles fienden.